

Varovné svědectví - EWTN

Farář Steven Scheier z Kansasu (USA) byl při autonehodě 18. října 1985 smrtelně zraněn.

Vyprávěl o tom 9.dubna1997 a 17.června1998 v živém vysílání „*Mother Angelica Live*“ americkým divákům televize EWTN (**Eternal World Television Network**), kterou založila řeholní sestra-klariska Matka Angelika. Oba rozhovory jsou k dispozici u EWTN na videokazetách i audiokazetách v angličtině. (Česky vyšlo pod názvem *Steven Scheier: Varovné svědectví*)

„Při prudkém nárazu jsem utrpěl zlomení vazy, který má odborné označení „fraktura C2“. To znamená, že je zlomený druhý krční obratel. To je zlomenina, kterou utrpí oběšenec. Když je člověk oběšený, umírá zadušením. Kdyby na místě nehody někdo otočil mou hlavu napravo či nalevo, byl bych zemřel udušením na místě.“...

... „Náhle jsem si vzpomněl na událost, která se udála krátce po mé nehodě: Byl jsem před soudním stolcem Všemohoucího Boha a Jeho Syna Ježíše Krista. Pán prošel velmi rychle celým mým životem. Zvláště mě obžalovával z těžkých smrtelných hříchů, ze kterých už jsem neměl čas se vyzpovídat nebo jich litovat. Myslel jsem, že bych na to mohl mít čas ještě teď. On zřejmě smýšlel jinak. Když skončil svou obžalobu, řekl: „Rozsudek zní: Peklo na věky!“ To nebylo překvapení. Řekl jsem: „Ano, Pane, vím. To si zasloužím!“

„Když mluvíme s Věčnou Pravdou, nemáme omluvy nebo výmluvy. Všechno, co řekl, jsem poznával jako správné a pravdivé. Nebylo nic, co by se dalo omluvit. Řekl mi pouze, že mohu mít, co chci. Mou volbou² bylo věčné zatracení. Respektoval tedy mou volbu, kterou jsem sám učinil.“

² P. Scheier zde užívá slova „choice“. Není to volba ve smyslu svobodného rozhodnutí vůle, nýbrž přijetí nezměnitelného rozsudku Ježíše Krista.

Krátce nato jsem uslyšel ženský hlas. Neviděl jsem osobu, jen jsem ji slyšel. Hlas řekl:

„Můj Synu, nechceš zachránit jeho život a jeho nesmrtelnou duši?“

Nato řekl Ježíš Kristus:

„Matko, byl po dvanáct let³ knězem jen sám pro sebe, a ne pro mne. Ať má trest, který si zasloužil.“

³ **P. Scheier** v prvním rozhovoru s matkou Angelikou **9. dubna 1997** vysvětluje, co tím Ježíš chtěl říci. P. Scheier říká mimo jiné:

„Během těch dvanácti let jsem byl zbabělec. Věděl jsem, že nedělám, co bych měl dělat... a že nejsem takovým knězem, jakým bych měl být. Moje kněžství nebylo službou věřícím, ale bylo zaměřeno na to, co si o mně myslí lidé nebo druzí kněží. Můj postoj neodpovídal následování Krista, které se vyjadřuje snášením utrpení. Já jsem se stále více vzdaloval od kříže. Během těch dvanácti let jsem si namlouval, že jsem kněz. Ale kněžství je život oběti. Když nemilujeme oběť, nemůžeme být knězem“

Nato řekl ženský hlas:

„Ale jaké by to bylo, můj Synu, kdybychom mu dali zvláštní milosti a pak viděli, zda přinese ovoce? Když je nepřinese, pak ať se stane tvá vůle.“

Následovala krátká pomlka. Pak jsem Ho slyšel říkat:

„Matko, patří Tobě!“

A tak tu dnes večer mohu být s vámi!

Od té doby už uběhlo víc než dvanáct let. Matka Boží je teď mou matkou. Patřím jí úplně, a to v přirozeném i nadpřirozeném smyslu. Nevím, jak bych dnes mohl žít bez ní. Dříve jsem k ní nechoval žádnou zvláštní úctu. Dnes ji mimořádně ctím. Můj kněžský život se dramaticky proměnil. Ted' vím, že je k tomu potřeba celý život, ano, skutečně celý život, stát se dobrým knězem, jak jej Bůh chce mít. To nezvládneme za měsíc, za rok či za pět let. Náš Pán řekl, že máme být dokonalí, jako je dokonalý Jeho nebeský Otec. A to platí i pro kněze. Poznal jsem, že mým posláním je „vrátit se“ a říci lidem, že za prvé peklo existuje, skutečně existuje, a za druhé, že i kněží mohou být odsouzeni navěky do pekla.

Nauka Církve

Peklo označuje v Církevní nauce stav konečného sebevyloučení ze společenství s Bohem a ze společenství s ostatními blaženými, kteří žijí v nebi.

Církev ve svém učení potvrzuje existenci pekla i jeho věčnost. Duše těch, kteří umírají ve stavu smrtelného hříchu sestupují ihned po smrti do pekla, kde snášejí pekelné tresty a „věčný oheň“. Hlavním trestem pekla je věčné odloučení od Boha, neboť pouze ve společenství s Bohem může člověk dosáhnout život a štěstí, pro které byl stvořen a po nichž touží.

Ježíš často mluví o „pekle“, o „*neuhasitelném ohni*“, vyhrazeném těm, kdo až do konce života odmítají uvěřit a obrátit se; a říká, že v pekle mohou zahynout jak duše, tak i tělo. Ježíš ohlašuje (přísnými slovy), že „*pošle své anděly, a ti posbírají z jeho království ... ty, kdo dělají nepravosti a uvrhnou je do ohnivě pece.*“ (Mt 13,41-42), a ohlašuje, že vynese rozsudek: „*Pryč ode mne vy zlořečení do věčného ohně!*“ (Mt 25,41)

Výpovědi Písma sv. a nauka Církve o pekle jsou výzvou k odpovědnosti, s níž má člověk užívat své svobody a zaměřovat ji na svůj věčný osud. Současně jsou tato slova i naléhavou výzvou k obrácení: „*Vejděte těsnou branou. Neboť prostorná je brána a široká cesta, která vede k záhubě a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí. Jak těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málo je těch, kdo ji najdou!*“ (říká Ježíš v Matoušově evangeliu 7. kap. (verš 13-14)).

Nemůžeme být spojeni s Bohem, jestliže se svobodně nerozhodneme Ho milovat. Avšak nemůžeme milovat Boha, jestliže těžce hřešíme proti němu, proti svému bližnímu a proti sobě samým: „*Kdo nemiluje, zůstává ve smrti. Každý, kdo nenávidí svého bratra je vrah – a víte, že žádný vrah nemá v sobě trvalý věčný život.*“ (1 Jan 3,15).

Protože neznáme den ani hodinu, je třeba, jak nás napomíná sám Pán, být stále bdělí a žít tak, abychom si po skončení svého jediného (a jedinečného) pozemského života zasloužili přijít s ním ke svatební hostině a přidružit se k požehnaným a ne, aby nám bylo rozkázáno jako špatným a lenivým služebníkům odejít do věčného ohně, do vnější temnoty, kde „*bude pláč a skřípání zubů*“.

Zemřít ve smrtelném hříchu, aniž by byl smyt lítostí a nepřijmout milosrdnou Boží lásku, to znamená zůstat navždy oddělen od Boha v důsledku svého svobodného rozhodnutí.

Svědectví

Lidé, kteří byli ve stavu klinické smrti delší dobu, popisovali **MUDr. Raymond Moodymu**, americkému psychologovi jakousi „*říši zmatených duchů*“. Píše o tom ve své knize „*Reflections On Live After Live*“.

Jistá žena vypráví **Dr. Moodymu** zážitek z klinické smrti:

„*Když jsem tam šla, bylo tam takové kalné pásmo. Tyto bytosti měli rysy obličeje plny smutku a zoufalství. Při pohybu se jakoby vlekli, zdálo se, jakoby to byl oddíl trestanců v těžkých okovech. Zdálo se, jako by propadli jediné myšlence: „Se vším je konec!“ „Co mám jen dělat?“ „Jaký to má všechno smysl?“ V jejich chování ležela jen tato skličující beznaděj, bez sebemenšího tušení, co by měli dělat, kam by měli jít, kde jsou, nebo co by si měli počít.*“

Georg Ritchie, americký psycholog a psychiatr píše ve své knize „*Návrat ze zítřka*“ o tom, co prožil během své klinické smrti. A zde popisuje, kromě jiného, jak tomu sám říká „*různé druhy pekla*“. Nakonec líčí tento zážitek: „*Opět jsme se pohybovali a náhle jsme stáli v takovém rozměru, kde se zdálo, že zastavení vůbec nevyžaduje čas. Jsme na okraji širé, rovné planiny. Zde jsem neviděl žádné živé muže nebo ženy. Planina byla naplněna, ba přímo přeplněna hordami duchovných nehmotných bytostí. A byly to nanejvýš zklamané a zlobné bytosti, na které jsem se kdy díval.*“

Z počátku jsem si myslel, že se dívám na nějaké bojiště, všude byli lidé uvězněni, což vypadalo, jako boj na smrt, tlučení do hlavy, svíjení se a vymačkávání očí. Když jsem se podíval blíže, viděl jsem nahé ruce, nohy a zuby i to, že nikdo z nich nebyl viditelně vězněn, nikde nebylo krve ani zraněných. Bili do vzduchu a najednou zjistili, že nemají hmotné tělo, že se nemohou dotýkat... Nemohli zabíjet, i když bylo jasné, že by to chtěli udělat. A tak se vrhali jeden na druhého v šíleném vzteku. Jestliže jsem se předtím domníval, že vidím peklo, teď jsem si tím byl jist. Tato stvoření se zdála, že jsou uzamčena do zvyků smyslů a vzrušení, do nenávisti a rozkoše, do ničivých vzorů myšlenek. Převrácenosti, o kterých se mi ani nezdálo, byly všude kolem nás napodobovány. Bylo nemožné vyslovit, jestli vytí ze zklamání, které k nám doléhalo, byly opravdové zvuky, nebo přenesení zoufalých myšlenek. S pocitem bolestné obeznámenosti jsem zde poznal své vlastní myšlenky, svůj vlastní tón hlasu. V tomto štěkotu nenávisti a uražené pýchy jsem slyšel příliš dobře sebe sama. Opět nepřicházelo žádné odsouzení od Přítomného po mé straně, pouze soucit pro tyto nešťastné tvory, nad kterými pukalo JEHO srdce. Jasně to nebyla JEHO vůle, aby kdokoliv z nich byl

na tomto místě. Proč tedy neodešli, co je drželo na tomto místě? Nebylo tam stěn ani plotů, zdánlivě jim nic nebránilo, aby odešli pryč. Ledaže by ... tam chtěli být sami, v tomto království beztělesných duchů, bytostí, kterým jsi v každém okamžiku vydán na pospas. Jak nesnesitelné – leda, že by měli stejné myšlenky a jediný druh útěchy byl v tom, že by vyhledávali stejně ubohé aby mohli na sebe chrlit svůj jed.

Možná že během roků každé stvoření vyhledávalo společnost druhých, stejně tak pyšných a nenávisných jako on sám, až spolu vytvořili společnost zavržených. Nebyl to Ježíš, který je opustil, ale to oni utekli před Ním, před světlem, které osvěcovalo jejich temnotu.

Vážení přátelé,

dávám Vám zcela volně ke čtení i k předčítání tuto svou promluvu z 3. neděle adventní roku 2018, ale mám k Vám také tuto prosbu:

Farnost Praha - Braník nemá faru, má pouze přístavbu u kostela, v které probíhá veškerá její činnost. Tato přístavba není napojena na kanalizaci, ale má pouze plastovou žumpu, která se musí vyvážet.

Podle nových zákonných předpisů je od 1.1.2019 nezbytné i potvrzení od firmy, která odpady odveze, že byly odpady za úplatu oficiálně zlikvidovány v čističce odpadních vod (navzdory tomu, že za dodávku vody platíme vodné i stočné). Vzhledem k neustále se zpřísnujícím nařízením v celé EU, je jenom otázkou času, kdy jim naše žumpa přestane "vyhovovat".

Řešením je prodloužení kanalizace v ulici "U Školy" a vybudování samostatné kanalizační přípojky ke kostelu - na to však farnost nemá.

Budu Vám vděčný za jakoukoliv částku, zaslanou na účet Římskokatolické farnosti u kostela sv. Prokopa Praha - Braník, číslo účtu:

191195997/0300 variabilní symbol 888111

Na zaslané dary Vám můžeme vystavit daňové potvrzení pro odečtení hodnoty darů ze základu daně (do 2% u právnických, do 15% u fyzických osob - z celkového základu daně) Potřebujeme pro to pouze jméno a příjmení (nebo název firmy), IČO nebo DIČ (nebo rodné číslo) a veřejnou adresu firmy (nebo Vaše trvalé bydliště).

Za veškeré zaslané dary Vám předem, jménem svým i jménem farnosti, mnohokrát děkuji

P. Jan Pata